

tuloksena vastaajan lukuisista tosiseikka- ja arviointivirheistä. Lisäksi vastaaja on loukannut useita yhteisön oikeuden perustavanlaatuisia periaatteita.

Kantaja väittää, että suuntaviivat⁽¹⁾ ovat ristiriidassa asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan kanssa. Kantaja riitauttaa periaatteessa suuntaviivojen johdannossa esitetyn sakkujen laskemisen perusteen. Kantajan käsityksen mukaan sallittua on ainoastaan sakkujen määrääminen liikevaihdon perusteella, ja suuntaviivoissa käyttöön otettu perusmäärä johtaa ennen kaikkea pienille yrityksille epäasianmukaisten ja suhteettomien sakkomäärien laskemiseen. Riidanalaisen päätöksen 3 artiklan b alakohta on tämän vuoksi myös lainvastainen.

Lisäksi kantaja väittää, että vaikka suuntaviivojen katsottaisiinkin olevan lainmukaiset, vastaaja on soveltanut niitä virheellisesti. Vastaaja ei erityisesti tunne teon vakavuuden tunnusmerkistöä. Erityisesti sen olisi pitänyt ottaa huomioon kyseisten rikkomusten pienimuotoisuus ja niiden vähäinen vaikutus markkinoille, sekä se, että kyseiset yritykset eivät noudattaneet hintasopimuksia. Asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan kanssa on ristiriidassa se, että huomioon ei oteta sitä seikkaa, että rikkomus koski vain vähäistä osaa kantajan kokonaisliikevaihdosta, ja myös kantajan vähäinen taloudellinen suorituskyky on perustettomasti jätetty ottamatta huomioon.

Kantaja väittää, että sakon määrä on joka tapauksessa suhteellisuusperiaatteen vastainen ja että se, että kantajan vähäinen tuoteliikevaihto on jätetty ottamatta huomioon suhteessa kokonaisliikevaihtoon, merkitsee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista. Sellaisille yrityksille, joilla on täysin sama markkinavoima, määrätään täysin erilaisia sakkomääriä.

Lopuksi kantaja toteaa, että vastaajan määräämä rangaistus rikkoo Euroopan ihmisoikeusyleissopimuksen 7 artiklaa, koska kantajalle määrätty sakko merkitsee rangaistusta, jota on rikkomisen lopettamisen jälkeen kaksi kertaa lisätty tuntuvasti. Vastaajan käytännön järjestelmällinen muuttaminen suuntaviivojen käyttöön ottamisella ja sakon vahvistusperusteiden muuttamisella vuoden 2001 lopulla merkitsee rangaistuspuitteiden sellaista laajentamista, jota ei voitu soveltaa ennen laajentamista toteutettuun toimintaan.

⁽¹⁾ Suuntaviivat asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohdan ja EHTY:n perustamissopimuksen 65 artiklan 5 kohdan mukaisesti määrättävien sakkujen laskennassa (EYVL 1998 C 9, s. 3).

Griffin Europe Headquarter N.V:n 11.3.2002 Euroopan parlamenttia ja Euroopan Unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia T-70/02)

(2002/C 144/101)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Griffin Europe Headquarter N.V. on nostanut 11.3.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan parlamenttia ja Euroopan Unionin neuvostoa vastaan. Kantaja edustajat ovat Koen Van Maldegem ja Claudio Mereu, McKenna & Cuneo, LLP, Bryssel (Belgia).

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa osittain vesipolitiikan alan prioriteettiaineiden luettelon vahvistamisesta ja direktiivin 2000/60/EY muuttamisesta 20 päivänä marraskuuta 2001 tehdyn Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen 2455/2001/EY diuronin ja isoproturonin poistamiseksi siinä luetelluista aineista
- velvoittaa vastaajat korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja on torjunta-aineiden (kasvinsuojeluaineiden) valmistaja. Kantaja riitauttaa tiettyjen tuotteidensa tehoaineiden, diuronin ja isoproturonin, sisällyttämisen vesipolitiikan alan prioriteettiaineiden luetteloon. Vastaajat laativat tämän luettelon direktiivin 2000/60/EY⁽¹⁾ täytäntöönpanemiseksi. Lueteltujen tuotteiden katsotaan aiheuttavan riskin vesiympäristölle tai vesiympäristön välityksellä ja niiden päästöjä on vähennettävä. Riidanalaisessa päätöksessä osoitetaan lisäksi jotkin kantajan tuotteista ”tarkasteltavina oleviksi” prioriteettiaineiksi, mikä kantajan mukaan johtaa niiden luokittelamiseen vaarallisiksi prioriteettiaineiksi. Nämä aineet aiheuttavat suuremman riskin vesiympäristölle ja niiden päästöt on poistettava.

Kantaja pitää vastaajien riidanalaisen päätöksen tekemisessä käyttämää menettelyä ja menetelmää virheellisinä. Vastaajat käyttivät luettelon laatimiseen direktiivin 2000/60/EY 16 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädettyä summaarista menettelyä.

Tässä asiassa esitetyt perusteet ja perustelut ovat hyvin samankaltaiset kuin ne, jotka esitettiin asiassa T-45/02, DOW AgroSciences v. Euroopan parlamentti ja Euroopan Unionin neuvosto (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

(1) Yhteisön vesipolitiikan puitteista 23 päivänä lokakuuta 2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/60/EY (EYVL L 327, 22.12.2000, s. 1).

Stephan-Harald Voigtin 19.3.2002 Euroopan keskuspankia vastaan nostama kanne

(Asia T-78/02)

(2002/C 144/102)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Stephan-Harald Voigt, Langensfeld (Saksan liittotasavalta) on nostanut 19.3.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan keskuspankia vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja N. Pflüger.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa vastaajan Conditions of Employmentin 41 artiklan (j) kohdan nojalla kantajalle 1.3.2002 päivätyllä kirjeellä antaman kirjallisen varoituksen,
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja esittää kanteensa tueksi, että kirjallinen varoitus on menettelyä koskevien yleisten sääntöjen rikkomisen takia pätemätön. Kirjallinen varoitus on annettu virheellisten väitteiden perusteella ja kantajalle ei mm. ole annettu riittävää mahdollisuutta tulla kuulluksi. Lisäksi vastaajan menettelyllä rikotaan eurooppalaisia tietosuojasäännöksiä.

Lisäksi kantaja kiistää sen, että vastaajan varapääjohtajalla olisi johtokunnan vaikutuksellisen päätöksen vuoksi ollut yleensä

valtuus tehdä päätöksiä Conditions of Employmentin 43 artiklan (i) kohdassa tarkoitetuista kirjallisista varoituksista.

Pedro Diaz, S.A:n 23.3.2002 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (SMVH) vastaan nostama kanne

(Asia T-85/02)

(2002/C 144/103)

(Oikeudenkäyntikieli: espanja)

Pedro Diaz, S.A., kotipaikka Carretera de Cartagena- La Palma, Km 2,400 Cartagena (Espanja), on nostanut 23.3.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa vastaan. Kantajan edustajana on Patricia Koch Moreno.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa SMHV:n (tavaramerkit, piirustukset ja mallit) kolmannen valituslautakunnan 16.1.2002 tekemän päätöksen, jolla on hylätty yhteisön tavaramerkin nro 199.265 CASTILLO rekisteröintiä koskeva hakemus luokkaan 29 kuuluvien ”juustojen” erottamiseksi
- hyväksyy yhteisön tavaramerkin nro 199.265 CASTILLO rekisteröinnin luokkaan 29 kuuluvien ”juustojen” erottamiseksi.
- velvoittaa vastaajan ja tarpeen vaatiessa väliintulijan maksamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakijat: Pedro Díaz S.A.

Hakemuksen kohteena oleva tavaramerkki: Sanamerkki ”CASTILLO” – Hakemus tavaramerkiksi nro 199.265 luokkiin 29 ja 30 kuuluville tuotteille

Sen tavaramerkin tai tunnuksen haltija, johon väitemenettelyssä vedotaan: Granjas Castillo, S.A.

Tavaramerkki tai tunnus, johon vedotaan: Espanjalainen yhdistelmämerkki ”EL CASTILLO” luokkaan 29 kuuluville tuotteille ja espanjalainen yhdistelmämerkki ”EL CASTILLO NADO 1” luokkaan 30 kuuluville tuotteille